

Til § 38.

53) I stk. 1, 1. linje, i stk. 2, 1. linje og sidste punktum, samt i stk. 3, 1. linje, indføjes efter ordet „sygekassemedlem“ ordene: „i gruppe A“.

Af *socialministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 38.

54) I stk. 1 udgår sidste punktum.

$\frac{1}{4}$ af de ubemidlede nydende medlemmers tilskudsberettigende udgifter, jfr. bemærkningerne til lovforslaget (side 27), hvorefter de hidtidige særlige tilskud for kronisk syge m. fl. vil udgå, men det sædvanlige tilskud stige tilsvarende.

Den foreslåede nedsættelse af tilskuddet fra $\frac{1}{4}$ til $\frac{1}{6}$ vil nedsætte tilskuddet (efter 1960-61-tallene) med $\frac{1}{3}$ af ca. 57 mill. kr., d. v. s. med ca. 19 mill. kr.

Denne nedsættelse vil medføre en mindreindtægt pr. medlem i gruppe A på ca. 8 kr. årlig og vil altså nødvendiggøre en lige så stor *gennemsnitlig* forhøjelse af kontingentet. Forslaget om nedsættelse af tilskuddet må imidlertid ses i forbindelse med ændringsforslag nr. 46 (til § 33) om indførelse af en graduering af A-medlemmernes kontingent, således at der ikke bliver tale om kontingentforhøjelse for medlemmer, hvis indtægt er under en vis grænse.

Den ifølge ændringsforslaget til § 11 forudsatte strammere praksis for kontrolafgifter vil endog medføre kontingentnedsættelse for denne gruppe medlemmer.

d. Den samlede nedsættelse af statens udgifter i forhold til lovforslaget vil som følge af ændringerne i § 37 udgøre:

Vedrørende B-medlemmer	ca. 2 mill. kr.
Vedrørende dagpenge	- 1 - -
Vedrørende A-medlemmer	- 19 - -

Til nr. 53.

Det foreslås, at den særlige nedsættelse af offentlige sygehustakster til det halve alene skal gives for A-medlemmer.

Denne ændring medfører i forhold til lovforslaget en besparelse for statskassen på ca. 2 mill. kr. årlig (over indenrigsministeriets budget) og vil for det enkelte B-medlem give en merudgift til kontingent på gennemsnitlig ca. 11 kr. årlig, når det forudsættes, at *sygelighedsrisikoen* skal bæres af A- og B-medlemmer i fællesskab, jfr. ændringsforslag nr. 46 (til § 33).

Til nr. 54.

Efter lovforslagets fremsættelse er det oplyst, at den nu anvendte afregningspraksis i København ikke kræver særlig lov-hjemmel, og bestemmelsen herom er derfor unødvendig.